

מתמעטות ממנו ועי"כ הוא ניצול מהייסורים. **וְאִיךָ אֶת־מַעֲטוֹן מַנִּיהָ** ואיך הם מתמעטים ממנו, **אֶלֶּא כָּל זְכוֹת דְּנִחִית לִיהָ מִלְּעִילָא, יְהִיב לִיהָ לְאַלְיִן מִלְּאַכֵי חַבְלָה, וּבִטְלִין מַנִּיהָ יְסוּרִין** אלא כל זכות וכח רוחני שיורד לו מלמעלה בשכר מצוותיו אז נותנים אותם לאלו המלאכי החבלה ובגלל זה מבטלים ממנו את הייסורים (יהל אור). **וְאִי לִית לִיהָ זְכוּ, וְלֹא חוּבָא לְעִילָא, אֶלֶּא כָּלֵא לְתַתָּא** ואם אין לו שום זכות ולא חובה למעלה אלא הוא מקבל את כל שכר זכויותיו למטה בעולם הזה, **בְּכָל זְכוּ דְעָבִיד נְחִית לִיהָ מְמוֹנִין, וְאוּמִין דְּעֵלְמָא מִתְקַרְבִין לִיהָ, לְקַבֵּל מִלְּאַכֵי חַבְלָה, וְיְהִיב לֹון מְמוֹנָא, וְאַשְׁתְּזִיב מַנִּיהָ** ובזה כל זכות שהוא עושה אז עי"כ יורד לו שפע גשמי בעולם הזה, והנה אומות העולם מתקרבים אליו וגובים ממנו את ממונו, שאלו האומות הם כנגד מלאכי החבלה שלוקחים לו את השפע הרוחני שיורד מלמעלה ועי"כ הוא נותן להם את ממונו אז עי"כ הוא ניצל מהם.

הרשעים שחוזרים בתשובה מיד מקבלם הקב"ה וניצלים מהייסורים

וּבְגִין דָּא הוּוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִין לְעִזְאֹזֵל, לְגַבֵי הַהוּא חֲשֵׁךְ ומשום כך היו ישראל מקריבים את השעיר לעזאזל בכדי לתת חלק ושוחד אל אותו החושך של הקלי' בכדי שלא יקטרג עליהם. **וְשַׁבְעִים פְּרִים, לְקַבֵּל שַׁבְעִים אוּמִין, לְקַיְימָא קְרָא, (משלי כה) אִם רָעִב שׁוֹנֵאֵךְ הֶאֱכִילָהוּ לָחֶם וְאִם צָמֵא הִשְׁקָהוּ מַיִם** וכן היו מקריבים

ישראל שבעים פרים כנגד שבעים אומות [קטז] בכדי לתת להם את חלקם שע"כ הם לא
 יקטרגו עליהם והוא לקיים את מש"כ אם רעב שונאך וגו' והוא בכדי שלא יקטרג עליו.
וּמִיַּד דִּהְדָּרִין בְּתִיּוֹבְתָא, אַתְּעַבְר הַהוּא חֲשֵׁךְ מִהַהוּא
פְּגִימוֹ, וַיִּשְׁתְּלִים ומיד שחוזרים הרשעים בתשובה אז מיד נעבר ומתבטל מהם
 אותו החושך שמצד הקלי' שהוא פגם את אותו האבר שנפגם ע"י העוון, כי אז נשלם הפגם
 ע"י התשובה. **וְרָזָא דְּמַלְהָ, (שמואל ב יב) גַּם יְהוָה הֶעְבִּיר חַטָּאתְךָ**
לֹא תָמוּת וסוד הדבר הוא מש"כ 'גם ה' העביר חטאתך לא תמות'. **וּמִיַּד**
אַתְּהָדֵר בִּיהַ שְׂמָא דִּיהוָה, וְאַתְרַעִי (נ"א וַיִּתְרַפֵּי) בִּיהַ, מֵאֲנוּן
נְשִׁיכִין דִּיִּסּוּרִין כי מיד חוזר לשרות בו הצלם שהוא שם הוי"ה ועי"כ הוא מתרפא
 מאותם הנשיכות של הייסורים, **הֲדָא הוּא דְּכֶתִיב, (ישעיהו) וְשָׁב וּרְפָא**
לוֹ וזהו מש"כ 'ושב ורפא לו' כי מיד שהוא חוזר בתשובה אז הוא נרפא מהייסורים.
וּמִנִּין דְּאַתְהָדֵר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִיַּד דִּהְדָּר בְּתִיּוֹבְתָא
וְאַשְׁתְּלִים הַהוּא פְּגִימוֹ ומנין לנו שהקב"ה חוזר לשרות עליו מיד שהוא
 עושה תשובה וכן נשלם אותו הפגם. **הֲדָא הוּא דְּכֶתִיב, (מלאכי ג) שׁוּבוּ**

אור הרשב"י

עשה לי סעודה קטנה, כדי שאהנה ממך. אמר
 רבי יוחנן: אוי להם לגוויים שאבדו ואין יודעין
 מה שאבדו, בזמן שבית המקדש קיים – מזבח
 מכפר עליהן, ועכשיו מי מכפר עליהן.

[קטז] כדאיתא בסוכה דף נה עמוד ב' אמר רבי
 אלעזר הני שבעים פרים כנגד מי – כנגד
 שבעים אומות. פר יחידי למה – כנגד אומה
 יחידה. משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו:
 עשו לי סעודה גדולה. ליום אחרון אמר לאוהבו:

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

אֵלֵי וְאֶשׁוּבָה אֵלֵיכֶם אלא הוא נלמד מזה שכתוב 'שובו אלי' ומיד כתוב

'ואשובה אליכם' דהיינו שמיד אני יחזור לשרות עליכם.

כשהאדם חוזר בתשובה גמורה מחזיר השכינה למקומה

וְדָא אֵיחֻוּ בְּתִשׁוּבָה גְמוּרָה, דְּגָרִים לְאַתְדָּרָא בִּינָה

דְּאֵיחֻוּ יַה"ו, לְגַבֵּי ה' דְּאֵיחֵי מַלְכוּת וכל זה אם הוא עשה

תשובה גמורה שבזה הוא גורם להחזיר את הבינה שהיא סוד י"ה לז"א שהוא סוד אות ו'

ואז ז"א חוזר להשפיע אל המלכות שהיא סוד אות ה' האחרונה. **דְּאֵזְלָא מְנַדְּרָא**

מִן (דף קכ"ד ע"א) קִנְהָא, דְּאֵיחֵי הָהִיא דְּיוֹקְנָא, דְּמַתְּקֻטְרִין

בְּהַ כָּל פְּקוּדֵין כי ע"י העוונות אז השכינה הולכת ונודדת מקינה שהוא ז"א וכל

זה הוא בגלל שהמלכות היא הדמות שבה נקשרים כל המצוות ולכן הפוגם במצוות הוא

פוגם בה שבזה היא גולה ממקומה. **וּבְהַ מַתְּקֻטְרִין עֵשֶׂר סְפִירָן. כַּד**

בַּר נָשׁ עָבַד פְּקוּדָא חֲדָא וְלֹא יִתִּיר, וְעָבִיד לָהּ בְּדַחִילוֹ

וְרַחֲמֵי דְקַדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. בְּגִינָה שְׂרִיין עֲלֵיהּ עֵשֶׂר

סְפִירָן ובמלכות נקשרים כל העשר ספירות והיא כוללת את כולם ולכן כאשר האדם

עושה אפילו רק מצוה אחת ולא יותר שאז הוא עושה את אותה מצוה ביראה ובאהבה אל

הקב"ה אז בכח המצוה הזאת שורה עליו כל העשר ספירות ע"י שהוא מקבל שפע מהמלכות

שבה כלולים העשר ספירות. **וְכָל מָאן דְּקַיִים פְּקוּדָא חָד פְּדָקָא**

יָאוּת, כְּאֵלוֹ מְקַיִים רַמ"ח פְּקוּדֵין דְּעֵשָׂה, דְּלִית פְּקוּדָא

דְּלֹאוּ אִיהוּ כְּלִילָא מִפְּלֵהוּ רַמ"ח וכל מי שמקיים מצוה אחת כראוי

אז נחשב לו כאילו הוא מקיים את כל רמ"ח מצוות עשה [קסח] מאחר שאין מצוה שהיא לא

כלולה מכל הרמ"ח מצוות. (ע"כ רעיא מהימנא).

אור הרשב"י

וכפי מה שצריך בהכרח אל הבירור ובמעשה המצוה היא להמשיך אור גוף התורה אל האבר ההוא כך נקרא ששמה על שם האור המתפשט באבר ההוא המתייחס אליו והכל אחד אבל עיקר שורש האור אינו משתנה כלל אלא בלא חדא ותיקון האבר ההוא ולהמשיך אליו המוחין והשפע מגוף התורה כך נצטוינו במעשה אותה המצוה המתייחס ונק' ע"ש האבר ההוא וגם אם היא במעשה אם בדיבור אם במחשבה כי ע"י פרטי המעשה או הדיבור או המחשבה הנעשה בשלימות גמור במצוה היא נגמר להתתקן האבר ההוא לגמרי ופחות מזה א"א לו להתקן וא"א לו להתקן באופן אחר וגם לא במעשה מצוה אחרת כי בזה נשתנה מעשה מצוה א' ממעשה מצוה אחרת כפי התיקון הצריך אל האבר ההוא המייחס אל המצוה היא כנו"ל ולפי שאינו דומה האור המתפשט מגוף התורה באבר זה לאור המתפשט באבר אחר על כן נשתנה שם כל מצוה ממצוה אחרת על שם התפשטות האור באבר ההוא אבל עיקר ושורש כל האור המתפשט בכלם אינו משתנה כלל אלא כולא חד.

והתולדות יעקב יוסף ביאר בפרשת יתרו וז"ל:

[קסח] ובביאור הענין איתא בנהר שלום – דף י' עמוד א' וז"ל: ובאלו התרי"ג איברים שהם התרי"ג שרשים הגדולים שהם התרי"ג נשמות השלימות נמשכו מגוף התורה אור התרי"ג מצות ונתפשטו בתרי"ג איברים האלו הגדולים הנז' כל מצוה בפרצוף אחד שלם הכולל מתרי"ג שהוא שורש נשמה א' שלימה והיו כל מצוה כלולה מכל התרי"ג מצות מתפשטים בתרי"ג פרצופים הדפרצוף אחד מתרי"ג פרצופים הכוללים הגדולים הנז'ל. נמצא כי כל מצוה הכוללה מתרי"ג היא שורש נשמה א' שלימה גדולה אמנם אלו התרי"ג מצות הכלולות בכל מצוה אינם התרי"ג מצות השלימות השרשיות הכוללות הגדולות הנז'ל כי אם כן במה תשתנה מצוה ממצוה אחרת בשמה ובמעשה ובמה ישתנה אבר זה מאבר זה ותיקון נשמה זו מנשמה אחרת.

והנה מגוף התורה מתפשט ומאיר תרי"ג מיני הארות להתלבש בכל התרי"ג איברים הנוכחים לכל אבר כפי סדר הראוי לו התרי"ג מיני אורות אלו נק' תרי"ג מצות התורה וכפי ערך האור וריבוי או מעוט וריחוק וקירוב האורות הנז' המתפשטים בתרי"ג האיברים כך נשתנית כל שם מצוה ממצוה אחרת בשמה ובמעשה